

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. G.**, narozený dne X.

zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2022 č.j. MV-76832-4/OAM-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 20. 5. 2022 Krajskému soudu v Brně a postoupenou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 5. 5. 2022 č.j. MV-76832-4/OAM-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 2. 3. 2022 č.j. CPR-5536-21/ČJ-2022-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímacím střediskem cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 3 let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 30 dnů od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a poté, co odpadne důvod znemožňující jeho vycestování podle ustanovení po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen „EU“); dle ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 119 odst. 7 téhož zákona bylo určeno, že se do doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. 179 téhož zákona.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že jeho vyhoštění do země původu není možné, neboť jak uvedl při svém výslechu, je Kurd a člen politické strany HDP, jejíž členové od konce roku 2020 podléhají restrikcím, dochází k omezením na jejich osobní svobodě z důvodu podezření z provázanosti na teroristickou organizaci PKK, vůči politické straně HDP byl podán návrh na její zrušení. Uvedl, že dne X. provedla turecká policie v bydlišti rodiny žalobce v Turecku razii, kdy byli napadáni členové rodiny žalobce. Měl za to, že žalovaný učinil nedostatečné dokazování ohledně možnosti žalobce vycestovat do země původu, správní orgány byly povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, žalovaný nedostatečně prověřil, zda je vycestování do země původu pro žalobce bezpečné.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušit a vrátit věc příslušnému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba žádné konkrétní body neobsahuje, je pouhou stručnou rekapitulací žalobcova azylového příběhu se snahou o jeho rozšíření a zdramatizování, což odpovídá žalobcovu dosavadnímu postupu. V napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na nekonzistentní prvky ve výpovědích žalobce, v řízení o správním vyhoštění žalobce udával úplně jiné údaje ohledně svého údajného odsouzení za terorismus než v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ohledně vydání občanského průkazu v X. podal hned čtyři různá vysvětlení. Žalovaný vyhodnotil, že žalobce svou situaci účelově dramatizuje s cílem vyhnout se uloženého správnímu vyhoštění, přitom je řadovým členem HDP a Kurdem, který se nijak veřejně neangažoval, není veřejně exponovanou a zájmovou osobou pro turecký režim, který nemá kapacitu na stíhání každého člena HDP či každého Kurda, žalobce neprokázal

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

opak. K žalobním tvrzením o dvou raziích sdělil, že se jedná o nová tvrzení, považoval to za pokus zapadající do zjevné strategie žalobce zdramatizovat svou situaci. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 14. 2. 2022 v 11:00 hod. se žalobce dostavil do Příjímacího střediska Zastávka a požádal o mezinárodní ochranu, nepředložil žádný cestovní doklad, následně bylo konstatováno podezření, že na území České republiky pobývá neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu.
6. Dne 18. 2. 2022 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
7. Žalobce dne 18. 2. 2022 při svém výslechu uvedl, že dne X. byl odsouzen za terorismus z důvodu, že je napojen na PKK, to však není pravdivé, během vojenské služby byl žalobce perzekuován kvůli kurdské etnicitě, po skončení vojenské služby se stal členem kurdské politické strany HDP a účastnil se jejích různých akcí, policie pokojné protesty rozháněla obušky, po těchto akcích jej několikrát chytila policie, zbila jej a odvezla do lesa, jednou byl ve vězení pět dní bez jídla, jindy šel po zbití policií na ošetření do nemocnice, ale odmítli mu dát potvrzení o zranění; pro kurdský původ nemohl najít práci, potom si ve městě otevřel obchod s X., úřady se jej snažily poškodit a jeho zákazníky odrazovat, jednou jej při odchodu z kanceláře HDP zadržela policie, odvezla jej do lesa, svlékla jej a nechala tam, když si byl stěžovat na policii, zabavili mu mobilní telefon a nepomohli mu, poté odešel bydlet k babičce na vesnici, byl tam tři měsíce, sdílel na sociálních sítích materiály proti turecké vládě a obdržel rozsudek o svém odsouzení za terorismus, na základě tohoto odsouzení se rozhodl odcestovat z Turecka, měl jet s kamionem do Německa, strýc za to zaplatil asi 8 000 EUR, řidič ho ale vysadil v České republice, proto odjel do Zastávky a požádal o mezinárodní ochranu. Sdělil, že ve vlasti mu hrozí represe kvůli kurdskému původu, v Turecku mu hrozí vězení.
8. Dne 22. 2. 2022 bylo vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, ev. č. ZS53138, vycestování bylo shledáno možným, neboť by jeho navrácení do vlasti nebylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Žalovaný na podkladě shromážděných zpráv o zemi původu k situaci Kurdů zjistil, že turecká ústava hovoří o rovnosti všech občanů a zákazu diskriminace, v zemi existuje systém povinného pojištění pro případ nezaměstnanosti, k diskriminaci Kurdů na pracovním trhu však může docházet v soukromém sektoru, u kurdské populace trvá trend stěhování do měst, ostatně žalobce již ve dvou turistických městech pracoval jako brigádník na stavbách a jako číšník. Ohledně tvrzeného pronásledování kvůli členství v HDP a odsouzení dne X. za terorismus správní orgán poukázal na to, že v azylovém řízení žalobce uvedl zcela jiné skutečnosti, tj. že je pouze řadový člen HDP, nijak se výrazně neangažoval, ohledně trestního řízení sdělil, že žádný soud dosud neproběhl, předložil pouze návrh státního zástupce a soudu, aby byl předveden a vyslechnut, jak sám uvedl – kvůli členství v teroristické organizaci, tyto dokumenty mu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

měly přijít domů poštou v X. 2021, otec X. se šel v X. podívat do spisu, řekl žalobci, že tam jsou nějaké záznamy, pro které by mohl být zadržen a poradil mu odjet z Turecka. Dále správní orgán uvedl, že žalobce vypovídal odlišně i ohledně vydání nového občanského průkazu. Poukázal na to, že Kurdové se masivně stěhují do velkých měst, dle informace OAMP turečtí občané kurdského původu nečelí bez dalšího pronásledování či hrozbě vážné újmy, to je i případ žalobce. Správní orgán na základě velmi rozdílných výpovědí žalobce shledal, že si své potíže patřičně zveličil, aby oddálil realizaci správního vyhoštění, obecně Kurdové mohou v případě potíží přesídlit do velkých měst či jiné části země, tím se mohou konfliktům kvůli své etnicitě vyhnout, jejich diskriminace bez dalšího neprobíhá. Dospěl k závěru, že nemožnost vycestování lze shledat pouze tam, kde je nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu reálné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nemusí nastat. V případě žalobce důvody dle § 179 zákona o pobytu cizinců neshledal. Upozornil, že výkon rozhodnutí o správním vyhoštění je realizovatelný až po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

9. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 3. 2022, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179, § 118 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce od blíže nezjištěné doby do dne 14. 2. 2022 pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, vykonatelnost rozhodnutí je třeba odložit na dobu, kdy již žalobce nebude žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Uložení správního vyhoštění je přiměřené, žalobce nemá v České republice žádné vazby, veškeré zázemí má v Turecku. Ohledně možnosti žalobcova vycestování nejprve zdůraznil nekonzistentnosti v jeho výpovědích, jeho tvrzení tak považoval za rozporná a účelová (zejm. stran stíhání za terorismus a získání nového občanského průkazu), na základě toho a po posouzení dalších podkladů konstatoval, že žalobce neuvedl žádné hodnověrné skutečnosti, na základě kterých by mu mohlo ve vlasti hrozit skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, jeho vycestování do vlasti je možné, což vyplývá ze závěrů závazného stanoviska ze dne 22. 2. 2022.
10. Žalobce podal dne 10. 3. 2022 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právní zástupkyně blanketní odvolání, jež ani přes výzvu nedoplnil.
11. Žalovaný napadeným rozhodnutím vydaným dne 5. 5. 2022 odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Shledal, že žalobcův nelegální pobyt byl náležitě zjištěn a uložení správního vyhoštění je přiměřené. Posouzení možnosti žalobcova vycestování rovněž považoval za zákonné, správní orgán I. stupně si správně opatřil závazné stanovisko a řídil se jeho závěry, žalovaný rovněž odkázal na závazné stanovisko, jež zdůrazňuje mnohé rozpory v žalobcových výpovědích učiněných v řízení před správním orgánem I. stupně a v azylovém řízení (tj. okolnosti žalobcova odsouzení resp. předvolání za terorismus, perzekuce v souvislosti s členstvím v HDP a okolnosti vydání žalobcova občanského průkazu). Konstatoval absenci povinnosti opatřit si potvrzení či změnu závazného stanoviska, jelikož jeho obsah žalobcem nebyl zpochybněn. Poukázal na povinnost žalobce označit důkazy na podporu svých tvrzení, znovu podrobně odkázal na konkrétní rozpory ve výpovědích žalobce stran jeho odsouzení za terorismus, policejních perzekucí na akcích HDP, samotné datace jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vstupu do HDP, vystavení občanského průkazu, dosaženého vzdělání i zaměstnání, míru nesouladu pak považoval za značnou, žalobcova tvrzení považoval za nekonzistentní, nevěrohodná a nespolehlivá, ze strany žalobce to interpretoval jako snahu účelově zkreslit skutečný stav s cílem využít ochranné prvky právního řádu ČR a setrvat na území České republiky. Aprobával rovněž uloženou délku správního vyhoštění. Uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a na základě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žádná relevantní pochybení správního orgánu I. stupně zjištěna nebyla.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
 13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
 14. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl v době řízení o správním vyhoštění i v době vydání napadeného rozhodnutí žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, přičemž řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno dříve. Bylo proto namístě zabývat se tím, zda s žalobcem jako s žadatelem o udělení mezinárodní ochrany mohlo být vedeno řízení o správním vyhoštění a zda mohlo být vydáno napadené rozhodnutí. V opačném případě by se totiž jednalo o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.), jež by bránilo přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních námitek a k němuž by soud musel přihlížet z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011 č.j. 7 Azs 79/2009 - 84).
 15. Podle ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požítavající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.*
 16. V rozsudku ze dne 18. 11. 2021 č.j. 9 Azs 190/2021 – 28 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že u cizince, který projevil vůli podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, nelze následně zahájit řízení o správním vyhoštění, neboť tomu brání ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něž se zákon o pobytu cizinců nevztahuje mj. na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tento případ devátý senát Nejvyššího správního soudu odlišuje od situace, kdy bylo nejdříve zahájeno řízení o správním vyhoštění a teprve následně podal cizinec žádost o udělení mezinárodní ochrany, při takové časové souslednosti řízení shledal, že rozhodnutí o správním vyhoštění může být následně vydáno, neboť tomu nic nebrání.
 17. Jiný názor zaujal Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 2. 2022 č.j. 5 Azs 50/2021 – 26, jímž věc postoupil rozšířenému senátu, který dosud nerozhodl. Pátý senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebrání tomu, aby bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

cizince, z dikce ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je totiž zřejmé, že se neuplatní, stanoví-li zákon „jinak“, což je v případě zahájení řízení o správním vyhoštění splněno, neboť zákon stanoví jinak (vizte § 119 ve spojení s § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), souběžné vedení azylového řízení a řízení o správním vyhoštění zákon připouští a jakákoliv časová souslednost řízení není podstatná, žádné rozdílné zacházení dle toho, jaké řízení bylo zahájeno první, zákon o pobytu cizinců nezná; dle zákona lze cizinci uložit správní vyhoštění, i když je žadatelem o mezinárodní ochranu.

18. Soud se ztotožnil s argumentací pátého senátu Nejvyššího správního soudu a shledal, že status žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebrání zahájení řízení o správním vyhoštění, a to z následujících důvodů. Ze zákona o pobytu cizinců vyplývá možnost souběžného vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění, naopak relevance časové souslednosti zahájení obou řízení v zákoně o pobytu cizinců nijak upravena není. Pokud by se při souběhu obou řízení mělo uplatnit ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pak by i v případě časové priority zahájení řízení o správním vyhoštění nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno poté, co by se cizinec stal žadatelem o udělení mezinárodní ochrany; stran opačného závěru devátý senát Nejvyššího správního soudu neuvedl dle názoru městského soudu dostatečné argumenty. Soud se dále ztotožnil s názorem rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2021 č.j. 41 A 80/2020 – 48, který Nejvyšší správní soud přezkoumával ve výše uvedené věci sp. zn. 5 Azs 50/2021: „Je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců nevylučuje paralelní vedení řízení o správním vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany. Kolizi těchto řízení řeší např. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který upravuje vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal ČR o mezinárodní ochranu. Z toho plyne, že zákon o pobytu cizinců umožňuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v době, kdy s cizincem probíhá řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pro ochranu práv cizince je důležité to, že během azylového řízení nelze rozhodnutí o vyhoštění vykonat. A v případě, že azylové řízení skončí pro cizince úspěšně, tedy udělením některé z forem mezinárodní ochrany, zákon o pobytu cizinců v § 120a odst. 7 a 8 upravuje podmínky zániku platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebroží tedy, že cizinec, který v ČR hledá nebo nalezne mezinárodní ochranu, bude vyhoštěn.“ V tomto smyslu, i Městský soud v Praze považuje nemožnost výkonu správního vyhoštění žadatele o mezinárodní ochranu za dostatečnou záruku.
19. Na základě výše uvedeného tak soud shledal, že přezkumu napadeného rozhodnutí nebrání žádná vada, a přistoupil k posouzení žalobních námitek.
20. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2).*
21. Podle čl. 3 Úmluvy platí, že *[n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

22. V této souvislosti je podstatné zjištění, že žalobce v řízení o správním vyhoštění neuvedl žádné věrohodné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by mohl být ve vlasti reálně podroben zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Žalobce ve své věci vypovídal v těsné časové blízkosti jak v řízení o správním vyhoštění, tak v řízení o udělení mezinárodní ochrany (obě výpovědi jsou obsaženy ve správním spisu), přičemž jeho tvrzení obsahují tak závažné rozpory, že je nelze považovat za věrohodná. Především, v řízení o správním vyhoštění žalobce uváděl, že byl rozsudkem soudu odsouzen za terorismus, a proto se rozhodl ze své vlasti vycestovat, dle jeho tvrzení v řízení o udělení mezinárodní ochrany však šlo pouze o předvolání a žádost o předvedení k výsledku, žalobce v obou řízeních odlišně popisoval i potíže s policií po akcích strany HDP. Dále, v řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl zcela rozporné údaje ohledně vystavení svého občanského průkazu, další rozpory se týkaly dokončeného vzdělání a pracovní činnosti (podrobnosti jsou dostatečně popsány v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí, příp. též v závazném stanovisku k možnosti vycestování žalobce). Soud má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto rozpory řádně označil a specifikoval, následně provedl logickou a koherentní úvahu, jejímž výsledkem bylo označení výpovědi žalobce za nevěrohodné.
23. V tomto rámci byla posouzena i možnost vycestování žalobce do vlasti, v závazném stanovisku ze dne 22. 2. 2022 ev. č. ZS53138 se správní orgán s danou možností vycestování přezkoumatelně vypořádal a dospěl k závěru, že žalobci nehrozí skutečné nebezpečí kvůli příslušnosti ke kurdskému etniku, v některých oblastech sice mohou Kurdové čelit potížím, avšak jejich problémy lze řešit vnitřním přesídlením, např. v Istanbulu s 16 miliony obyvatel se počet Kurdů odhaduje na 4 miliony a turečtí občané kurdského původu nečelí bez dalšího pronásledování ani vážné újmě. K žalobcovu členství v HDP bylo po identifikaci výše uvedených zásadních rozporů v tvrzeních žalobce konstatováno, že žalobce byl toliko řadovým členem, který za stranu nikam nekandidoval a nijak výrazně se neangažoval. Uvedené závěry převzalo též prvostupňové rozhodnutí, odvolání podané žalobcem pak bylo pouze blanketní, žalobce závazné stanovisko nezpochybnil a žalovaný se tak k žádným konkrétním námitkám žalobce nemohl vyjádřit, ani nebyl povinen vyžádat si revizi závazného stanoviska.
24. Nelze vytýkat závaznému stanovisku a následně ani správním orgánům, pokud při posouzení možnosti vycestování nezohlednily zcela si odporující a nekonzistentní tvrzení žalobce ohledně jeho trestního stíhání (resp. odsouzení) za členství v HDP a potíže s policií, a pokud vyšly pouze z těch tvrzení žalobce, která bylo možné považovat za věrohodná, tedy z toho, že byl řadovým členem HDP a nijak výrazněji se ve straně neangažoval a dále z toho, že je Kurd; v tomto rozsahu pak tvrzení žalobce konfrontovaly s informacemi získanými o zemi původu. Žalobce pak v žalobě z hlediska nemožnosti vycestování argumentoval pouze tím, že je Kurd a člen politické strany HDP (na své trestní stíhání již nijak nepoukazoval). Jak je však patrné z výše uvedeného, těmito skutečnostmi se závazné stanovisko a správní orgány v řízení dostatečně zabývaly, shromáždily k tomu příslušné informace týkající se situace v zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

původu a na jejich podkladě vyhodnotily, že není důvodná obava, že by z těchto důvodů žalobci ve vlasti hrozilo skutečné nebezpečí.

25. Soud se dále zabýval tím, zda jsou ve správním spisu obsaženy dokumenty, z nichž příslušný správní orgán vycházel při zpracování závazného stanoviska, a to za účelem ověření jejich kompatibility se závěry konstatovanými správním orgánem. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 1. 2015 č.j. 8 Azs 110/2014 – 53: „*Soud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu.*“ Daný správní spis pak obsahuje oba zásadní podklady, z nichž zpracovatel závazného stanoviska vycházel, tj. Informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 13. 11. 2020, Turečtí občané kurdského původu, a informace OAMP ze dne 19. 5. 2021, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; stejně tak správní spis obsahuje žalobcovu výpověď v azylovém řízení zachycenou v protokolu k pohovoru ze dne 22. 2. 2022, která je zásadní pro posouzení věrohodnosti žalobcem tvrzených údajů. Soud zjistil, že z uvedených podkladů nevyplývá, že by žalobce mohl pouze z důvodu příslušnosti ke kurdskému etniku a řadovému členství ve straně HDP ve vlasti reálně čelit jednání, které by bylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy (tedy skutečnému nebezpečí). Dle těchto podkladů sice k určité diskriminaci Kurdů může docházet na pracovním trhu, zejm. v soukromém sektoru, žalobce si ale práci ve vlasti našel, dle výpovědi v azylovém řízení pracoval v turistických městech. Z podkladů též plyne, že Kurdové jsou v Turecku značně asimilováni, existuje velké množství smíšených rodin, v mnoha případech je kurdská sebeidentifikace věcí osobní volby, částečně kurdský původ mají též vrcholní politici, osoby kurdského původu jsou hojně zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, známými herci, ostatními umělci a sportovci, část z nich se ke kurdskému původu aktivně hlásí, část Kurdů volí stranu HDP, která je dle žalobcových tvrzení legální a kandiduje ve všech volbách, dle podkladů sice strana jako celek čelí šikanózním opatřením ze strany státu, avšak účelově trestně stíhání jsou pouze její čelní představitelé. V Istanbulu žije 600 000 až 4 miliony Kurdů, uvedený počet stabilně vzrůstá v souvislosti s urbanizací, neboť ekonomické obtíže a nezaměstnanost nutí venkovské obyvatele k přemístění do měst, ke stěhování do měst přispívá i vedení operací bezpečnostních složek k ochraně hranic s Íránem a Sýrií, mezi kurdskou populací trvá trend sestěhování se do velkoměst, podíl tureckých občanů kurdské národnosti v profesionální turecké armádě zhruba odpovídá podílu kurdského obyvatelstva v populaci, Kurdové jsou zastoupeni i mezi vysokými důstojníky a Kurd je i velitel vojenské zpravodajské služby; na jihovýchodě země byla omezována svoboda pohybu v souvislosti s operacemi proti PKK, turecká armáda intervenuje v kurdských oblastech. Z podkladů tudíž nevyplývá, že by Kurdové obecně čelili v Turecku významné diskriminaci, tím méně jednání v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Z podkladů nelze ani učinit závěr, že by žalobci jako řadovému členu strany HDP, za kterou nekandidoval ani se výrazněji neangažoval, hrozilo v této souvislosti skutečné nebezpečí; jde totiž o stranu legální, účastníci se všech voleb, byť strana jako celek čelí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

určitým ústrkům úřadů, účelová trestní stíhání se omezují pouze na vůdčí představitele, mezi které žalobce nepatří.

26. Na základě výše uvedených závěrů tak nelze souhlasit s námitkou, že by se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda je možné vycestování žalobce do země původu a že by v této souvislosti nedostatečně zjistil skutkový stav. K tomu je třeba též doplnit, že ve správním řízení k možnosti vycestování žalobce žádné námitky neuplatnil, žalovaný se přesto možností žalobcova vycestování velmi podrobně zabýval na stranách 5 až 8 napadeného rozhodnutí, detailně shrnul obsah závazného stanoviska a řádně přezkoumal jeho soulad s právními předpisy.
27. V žalobě žalobce uplatnil nová tvrzení o provedených razích ze strany turecké policie v bydlišti rodiny žalobce, které měly proběhnout dne X. K tomu soud uvádí, že z časového hlediska tvrzená razie dne X. předchází vydání napadeného rozhodnutí, žalobce však bez zřejmého důvodu toto tvrzení ve správním řízení neuvedl, v žalobě pak neoznačil ani žádnou překážku, která by mu v tom bránila, není přípustné, aby tuto svou neaktivitu žalobce nahrazoval až v řízení před soudem, soud k takovému tvrzení nemůže přihlížet. Tato tvrzení pak soud považuje za zcela obecná, bez uvedení souvislostí a konkrétních skutečností, které by se vztahovaly přímo k osobě žalobce a k případným důvodům pro nemožnost vycestování žalobce. V neposlední řadě pak žalobce tato svá tvrzení ničím nedoložil, i když avizoval předložení prohlášení svých rodičů o těchto razích. Soud tak těmito tvrzením nemohl přiznat jakoukoli relevanci z hlediska existence okolností, které by mohly představovat skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
28. Správní orgány tak nijak nepochybily, pokud neshledaly existenci překážek vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců a dospěly k závěru, že vycestování žalobce je možné. Lze tak shrnout, že soud nepovažuje námitky žalobce týkající se důvodů znemožňujících vycestování za důvodné.
29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.